

פעם שוטר, תמיד שוטר

ונשאר אצלה עד סוף המישטרה. לרשותו היה מחזיק מכשיר קשר וסמל צמוד. כל פעם כשהיה קורה משהו היו מזעיקים אותו דרך המכשיר, והסמל היה בא לקחת אותו עם המכונית. הגשתי נגדו תלונה. ראיתי שלא עשו שום דבר עם התלונה או הגשתי מיכתב פטורין ועזבתי. "כן, זה הפריע לי לראות ישמישטרה נותנת יד לדברים מלוכלכים. ראיתי שאני לא בנוי לראות מעשים שפלים ולהישאר. זאת אחת הסיבות שבגללן עזבתי. עד היום ואפשר לשאול את כל הממונים עלי, מתקשרים ומבקשים ממני לחזור."

להילחם

נגד הפשע

מ אז שעזב את המישטרה ממשיך ברקת בעיסוקיו הרגילים. הוא עובד כצלם-ילדים, שופט-כדורגל בליגה הארץית, רץ למרחקים ארוכים, משתתף בכל הצעדות, מאמן כדורגל, משקם עבריינים ועושה עבודות כחוקר פרטי. הוא עובד

(המשך מעמוד 71)
התעצבן, היה ביריון, גבוה יותר ממני, התחיל להכניס לי מכות. כראש צוות במדור היה ברקת מוכר עליידי עבריינים רבים. חלק גדול מהם ידעו "להיות גברים ולהעריך את מי שתפס אותם". באחת מתפסות הרכוש, הגדולות ביותר בשנים האחרונות, קיבל ידיעה מודיעינית, יצא עם אנשיו לשטח — לחנות למוצרי חשמל — ירד מהיניידת ועמד מול ארבעת הפורצים. כשראקדה שלוף בידו. אחד הפורצים השליך את אקדחו והרים את ידו למעלה כשהוא אומר: "כל הכבוד ברקת. תפסת אותי עד הפעם הבאה."

באקדה

שלוף

ברקת עצר גם את יצחק שניאור הר גדול, מי שהיה שחקן נבחרת-ישראל. שניאור היה סוחר ברכוש גנוב. ברקת הגיע לדירתו של שניאור בשעות הלילה המאוחרות והתדפק על דלתו. שניאור פתח את הדלת בעודו בפיגמה ונדהם למראה אנשי המדור. ושללם של ברקת ואנשיו באותה תפיסה היה מחסן עם עשרות מקררים, מכונות כביסה, תנורי-חימום ומכשירים חשמליים אחרים.

יותר מכל אהב ברקת להתלבש על מועדוני הימורים בלתי-חוקיים, ואף התייחס ככה. כשהיה ראש-צוות של איזור חולון-בתיים התקבלה ידיעה טלפונית כי בבתיים מתנהל מישחק קלפים במיליוני לירות. המדור יצא לפעולה. "תידרכתי את האנשים," סיפר ברקת, "לא כל אחד יודע איך לתפוס מועדון קלפים. צריך ללמוד את זה, כי זה לא פשוט. אסור למשל לערבב את הכספים שתופסים. נכנסתי ראשון באקדה שלוף. היו שם שני שולי חנות — שולחן לגשים ושולחן לגברים. כשהם ראו אותנו הם התחילו להכניס את הכספים מתחת לשולחנות או מתחת לי בגדים. אמרתי: 'לא לזוז, כולם לשבת עם הידיים מאחרי הגב'."

מכות ביחידה

המרכזית

למרות הצלחותיו הרבות והציונים הרבים לשבח ושקבל, החליט ברקת, בשנה שעברה, לעזוב את המישטרה: "לא הייתי בנוי לראות איך שאני עובד בשביל שקצינים יתקדמו על חשבוני. לא הייתי צריך את הטפיחה על השכם או שיגידו לי: 'כל הכבוד ברקת, אתה עושה עבודה טובה'. המצפון שלי לא נתן לי לעבוד עם אנשים מסויימים. והמפקדים שלי יכיר לים להעיד שאני איש-עבודה. שיש לי כותרצון לעשות הרבה ולעשות הכל בי שלמות, אבל ראיתי שבמישטרה האנשים לא עובדים, אוכלים בחינם, מסתובבים שמונה שעות עם הניידת, אוכלים פה, עושים עבודות פרטיות שם, לוקחים את האשה לבית-חולים ואת הילד לגן. והולכים הביתה. מישטרת-ישראל היא המקום היחיד שלעולם לא יבואו אליך בטענות אם לא מלאת דו"חות ולא ישאלו אותך מה עשית במשך שמונה שעות."

"הרחוב מלא פורצים וגנבים. יום יום הייתי קורא את המיברקים בבוקר. בגוש דן, בלבד, יש קרוב ל-400 פריצות. ומה הם תפסו מתוכם? חמינאדוס. אז למה יש אנשים כמוני שמשקיעים את הכל ואין יום שהם לא תוורים עם כמה תפריסות, ולעומתם יש אנשים שרק מגרדים את ה...? השוטרים לא עושים שום דבר יום. רק בפקודה. הם יושבים עם מקלט תחות מקבלים קריאות ומחכים להוראות. אחרת הם לא ניגשים למקום. לגבי זה בניגוד למצפון. לא יכולתי לראות את זה ולא יכולתי לראות את האלימות במישטרה."

כל הסיפורים על מכות במישטרה זה נכון. במדור מתחילה כל פנייה של אזרח עם מכות, ואם לא בא איתם בלש ותיק הם יכולים להרוג אדם עם מכות. ראיתי את זה הרבה פעמים. אבל מה? במישטרה זה לא נהוג לבוא לתקוע תלונה לשוטר שהיכה. זה לא מוסרי. זה לא חברי. אמרו לי שאני לא גבר בגלל שאני לא מכה. בגלל זה עזבתי. עזבתי גם בגלל שראיתי שקצינים בכירים יוצאים עם באורות בזמן המישטרה. הקצין שלי, למשל, נהג לצאת עם קצינה גרושה פשוט ליד, שהתחתנה השנה אבל עד השנה כל פעם שהיה יוצא איתנו לשטח היה מתקשר אליה

קאפרי סבון איכות אמיתי

הזהבדל הנעים

עץ הזית

טובים לוטו

ששה נכונים

והכסף שלך

בלוטו המזל בא לקראתך

מפעל הפיס לקידום החינוך והבריאות

ברקת מתחבב בלש כמו בסרטים

עם חברות-ביטוח, עם עורכי-דין יזועים, חוקר מעילות וגניבות במפעלים ועורך מעקים אחר בני-זוג. באחרונה היה עליו לחקור תלונה ש-הגישו זונה נגד אדם שלקח אותה טרמפ במכונית. הזונה טענה כי האיש אנס אותה. על ברקת היה להוכיח כי היא זונה מיקצועית. האשה לא היתה מוכרת במישטרה. ברקת הקדיש לחקירה שבוע שלם. בהתחלה ערך תצפיות על ביתה של האשה. אחרי שגילה כי היא עובדת בזנות ניגש אליה כשהוא מצויד ברשסי קול. היא שידלה אותו לשכב איתה. אך ביקשה שלפני כן יקח אותה לקנות סמים. השניים ביקרו בכמה תחנות-סמים ביפו. מאוחר יותר שלח ברקת דו"ח על תחנות הסמים למישטרה. אחרי שחזרו לביתה הוריקה הזונה לעצמה את הסמים והציעה לברקת מחיר. הוא לא היה זקוק ליותר מזה. לקחון שוחרר מייד והפרוצה הועמדה לדין.

בבית-המישפט נהנים השופטים מהי"חות של ברקת. בדרך-כלל הם מסתמך כים על הדו"ח. השופטים נהנים גם מדרך עבודתו. לפני כחודש העיד אדם נגד חברו כי עישן סמים. ברקת הגיע לבית המישפט, כשהוא מצויד בשלוש חבילות קטנות עטופות נייר כסף. הוא ביקש מהי מלשין להצביע באיזה מן החבילות נמצאים סמים. האיש הריח את השלוש, פתח אותן והצביע על אחת מהן כשהוא קובע בברור: "זה חשוי!" ברקת קם ממקומו ואמר: "כבוד השופט. בכל שלוש החבילות יש בוץ עם קצת טבק. אתה יכול לשלוח את זה לבדיקת מעבדה." מובן שהנאשם שוחרר מייד.

גם היום אין ברקת מסוגל להשתחרר מאופיו כלוחם נגד הפשע. כשהוא מוצא עבריינים בשעת פעולה הוא מזעיק מייד את המישטרה. השוטרים עצמם מתפללים על הישגיו. כמעט בכל שבוע הוא שולף מאמתחתו כמה פורצים, גנבים ומוכרי סמים. הוא אינו חושב כלל לחזור לי מישטרה. "אני לא רואה שהשתנה שם משהו היום."